

Sygn. akt II W 332/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariola Borowiecka

Protokolant Anna Żurek

w obecności oskarżyciela: -----

po rozpoznaniu dnia 15.07.2015r, 18.09.2015r, 06.11.2015r.

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w J.

przeciwko **P. Ż. (1)**

synowi K. i M. z domu S.

urodzonemu (...) w R.

obwinionego o to, że:

w dniu 08 lutego 2015 roku o godz. 08.25 w miejscowości P. na trasie K-78 gm. J. woj. (...) kierując pojazdem marki C. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 59 km/h jadąc z prędkością 109/50 km/h, nie stosując się do ograniczeń prędkości określonej ustawą

tj. o popełnienie wykroczenia z art.92a kw w zw. z art.20 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym.

orzeka :

1. uznaje obwinionego P. Ż. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie powołanego przepisu w zw z art. 24 § 1 i § 3 k.w. wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych,

2. na podstawie art.118 § 1 i § 3 kpw oraz na podstawie art. 627 kpk w zw z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz opłatę w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II W 332/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2015 roku obwiniony P. Ż. (1) kierował samochodem m-ki C. o nr rej (...). O godz. 08:25 przejeżdżając przez miejscowość P. gm. J. przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 59 km/h. Na obszarze, gdzie prędkość jazdy jest ograniczona do 50 km/h poruszał się z prędkością 109 km/h.

Przedmiotowe wykroczenie zostało zauważone przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w J. – sierż.szt. A. B. (1), który dokonał pomiaru prędkości pojazdu C. przy użyciu ręcznego miernika prędkości typu ISKRA-I nr fabryczny (...). Wobec powyższego policjant zatrzymał obwinionego do kontroli drogowej.

W trakcie rozmowy z kierującym sierż.szt. A. B. (1) przedstawił mu zarzut przekroczenia prędkości o 59 km/h, okazał wskazanie miernika prędkości i zaproponował mandat karny w kwocie 400 zł oraz 10 punktów karnych. P. Ż. (1) skorzystał z prawa do odmowy przyjęcia mandatu. W tej sytuacji został pouczone, że zostanie sporządzony przeciwko niemu wniosek o ukaranie do Sądu Rejonowego w Jędrzejowie.

Dowód: zeznania świadka A. B. k.3,40

notatka urzędowa z dnia 31.07. (...)02.2015r. k.1

częściowo wyjaśnienia obwinionego P. Ż. k.8-9,28

Dnia 19 marca 2015 roku do Sądu Rejonowego w Jędrzejowie wpłynął wniosek o ukaranie P. Ż. (1) za wykroczenie z art. 92a kw.

Dowód: wniosek o ukaranie k. 12

Wyrokiem nakazowym z dnia 20 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Jędrzejowie uznał obwinionego P. Ż. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 a kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł.

Od powyższego wyroku P. Ż. (1) wniósł w ustawowym terminie sprzeciw, domagając się rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych.

Dowód: wyrok nakazowy k. 15

sprzeciw obwinionego od wyroku nakazowego k. 18-21

P. Ż. (1) ma 36 lat. Prowadzi działalność gospodarczą (zakład garbarski), z czego osiąga dochód około 3000 zł/msc. Ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Jest właścicielem samochodu ciężarowego m-ki M. oraz współwłaścicielem działki

Obwiniony jest zdrowy: nie leczył się odwykowo, ani psychiatrycznie. Nie był uprzednio karany.

Dowód: dane o obwinionym k.8,28

Obwiniony P. Ż. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92a kw. Potwierdził, że w dniu 8 lutego 2015r przejeżdżał samochodem m-ki C. o nr rej (...) przez miejscowość P. i został tam zatrzymany do kontroli drogowej. Zarzucono mu przekroczenie prędkości o 59 km/h oraz okazano wynik pomiaru, który wskazywał prędkość 109 km/h oraz czas, jaki upłynął od pomiaru. Obwiniony nie kwestionował, że jest to prędkość jego pojazdu, z tym że utrzymywał że została ona zmierzona na długo przed tym, zanim wjechał w teren, na którym obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. Stwierdził, że radiowóz policyjny był zaparkowany w pobliżu ronda w odległości około 150 metrów za znakiem ograniczenia prędkości. Podkreślił, że na tym odcinku trasy –ze względu na bliskość ronda- nie mógł jechać z zarzucaną mu prędkością 109 km/h, a twierdzenia policjanta, że zmierzył jego prędkość z odległości 100 metrów nie polegały na prawdzie. Gdyby rzeczywiście poruszał się z taką prędkością nie zdołałby wyhamować i zatrzymać się przy radiowozie, zwłaszcza że nawierzchnia jezdni była mokra. P. Ż. (1) dodał, że zwracał się do policjanta o okazanie odległości, z jakiej dokonał pomiaru, ale spotkał się z odmową (k.8-9,18,19,28).

W opozycji do wyjaśnień obwinionego pozostawały zeznania funkcjonariusza Policji sierż.szt. A. B. (1), który nie miał najmniejszych wątpliwości co do prawidłowości dokonanego pomiaru prędkości. Wyjaśnił, że w chwili pomiaru obwiniony był jedynym uczestnikiem ruchu. Zeznał, że urządzenie ISKRA umożliwia dokonanie pomiaru z odległości do 800 metrów. Pomimo tego, że nie pamiętał z jakiej odległości zmierzył prędkość pojazdu obwinionego stanowczo

stwierdził, że obwiniony musiał znajdować się za znakiem ograniczającym prędkość. Dodał, że nigdy w okresie swej wieloletniej służby nie starał się wmawiać osobom zatrzymanym do kontroli czynów, których nie popełnili. Odnośnie żądania obwinionego dotyczącego okazania odległości z jakiej został wykonany pomiar jego prędkości świadek zeznał, że urządzenie ISKRA, na którym wówczas pracował, nie posiada takiej funkcji.

Jedyną ujawnioną nieścisłością w wersji zaprezentowanej przez funkcjonariusza Policji jest liczba punktów karnych należna za popełnione wykroczenie. Otóż w notatce urzędowej (k.1) sierż. szt. A. B. (1) wskazał, że nałożył na kierującego mandat karny w kwocie 400 zł oraz 6 pkt karnych, zaś w jego zeznaniach (k.3) jest mowa o 10 pkt karnych. Składając zeznania przed sądem A. B. (1) wyjaśnił, że przyczyną tej rozbieżności była oczywista omyłka pisarska, do jakiej doszło podczas sporządzania notatki. Podkreślił mianowicie, że liczba punktów karnych za dane wykroczenie wynika z taryfikatora i absolutnie nie zależy od woli funkcjonariusza (k.3,40).

Konfrontując wersje zdarzenia przedstawione przez obwinionego oraz przez policjanta A. B. (1) Sąd doszedł do wniosku, że bardziej wiarygodna jest ta druga.

Zeznania funkcjonariusza Policji były spójne, logiczne i przekonujące. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by poddawać je w wątpliwość. Wskazać należy, że A. B. (1) nie miał żadnego interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań, gdyż jako policjant jest dla obwinionego osobą obcą i nie jest zainteresowany wynikiem procesu, a to daje gwarancję obiektywizmu i rzetelności złożonych przez niego zeznań.

Poza tym zeznania A. B. (1) znajdują potwierdzenie w dokumentach tj. notatka urzędowa (k. 1) oraz świadectwo legalizacji miernika prędkości ISKRA-1 (k.2), które dowodzi sprawności urządzenia pomiarowego.

Sąd uwzględnił w/w dowody z nieosobowych źródeł dowodowych, ponieważ dowody te, jako obiektywne, a zarazem nie kwestionowane przez żadną ze stron uznane zostały za wiarygodne.

Z kolei wyjaśnienia obwinionego nie zyskały zaufania sądu, gdyż P. Ż. (1) przedstawiał zdarzenie w taki sposób, by uniknąć odpowiedzialności karnej.

Wprawdzie na potwierdzenie swej wersji złożył do akt wyliczenie drogi zatrzymania z prędkości 109 km/h (k.20), która wyniosła 132 metry, jednak sąd nie był w stanie zweryfikować tych twierdzeń, gdyż z żadnych innych dowodów (poza wyjaśnieniami samego obwinionego) nie wynikało, by odległość pomiędzy znakiem ograniczenia prędkości a miejscem parkowania radiowozu wynosiła około 120-150 metrów.

W ocenie sądu obwiniony miał wyraźne powody do tego, by nie przyznawać się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia w ruchu drogowym. Przyznanie się do winy wiązałoby się to nie tylko z nałożeniem grzywny, ale również wymierzeniem aż 10 punktów karnych, co z całą pewnością nie jest sytuacją pożądaną.

Sąd zważył co następuje:

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd uznał, że obwiniony P. Ż. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a k.w.

W dniu 08 lutego 2015 roku o godz. 08.25 w miejscowości P. obwiniony zignorował ograniczenie prędkości i w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, poruszał się z prędkością 109 km/h.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego istnieją w niniejszej sprawie wszelkie przesłanki aby przypisać obwinionemu winę. Obwiniony bowiem jako kierujący pojazdem zobligowany jest do przestrzegania przepisów ruchu drogowego, a co za tym idzie do podporządkowania się regułom ruchu drogowego. W rozpatrywanej sytuacji obwiniony miał wszelkie obiektywne możliwości dostosowania się do znaków drogowych w jego sytuacji nie zachodziła żadna anormalna sytuacja, a ponieważ brak jest jakichkolwiek okoliczności wyłączających winę, istnieją wszelkie przesłanki aby winę tą obwinionemu przypisać.

Za przypisane obwinionemu wykroczenie z art. 92a kw Sąd na podstawie powołanego przepisu w zw z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł, uznając iż jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu.

Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art 33 kw: oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu zdaniem Sądu jest bardzo wysoki. Obwiniony zlekceważył podstawowe zasady ruchu drogowego, a przekroczenie prędkości było tak znaczne, że wymagało surowej represji karnej.

Przy ustalaniu wysokości grzywny Sąd -stosownie do art. 24 § 3 kw- kierował się dochodami sprawcy, jego warunkami rodzinnymi i majątkowymi. Sąd doszedł do wniosku, że w sytuacji obwinionego, który jest osobą uzyskującą stały dochód, ale mającą na utrzymaniu dwie osoby grzywna w wysokości 500 złotych będzie wystarczająca, aby osiągnąć względem niego cele kary. Wymierzona kara stanowić będzie dolegliwość adekwatną do wagi popełnionego przez obwinionego czynu, a jednocześnie wdroży go na przyszłość do przestrzegania porządku prawnego.

Konsekwencją uznania obwinionego za winnego było również nałożenie na niego obowiązku zapłaty kosztów postępowania w kwocie 150 złotych.

Na koszty te składają się zryczałtowane wydatki postępowania, które zgodnie z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001r. Nr 118 poz. 1269) w przypadku przeprowadzenia rozprawy prawy wynoszą 100 złotych oraz opłata od wymierzonej kary grzywny w kwocie 50 złotych zasądzona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych(jedn. tekst. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)